

De Naakte
Waarheid
En Andere Leugens

Y.L.W. De Haas

Eerste uitgave: november 2022

Omslagontwerp: Leo Pothuizen

*Voor iedereen die verlaten is of zichzelf
verlaten heeft.*

Deel 1

De stad straalde aan het einde van een huiverige aprildag. Lang had deze dag niet aangevoeld, aangenaam was ze in temperatuur geweest, deze zaterdag. Maar daar was eigenlijk ook alles mee gezegd. Het was nu twee maanden geleden geweest dat mijn eerste boek, genaamd *De Ontreddering*, gepubliceerd werd bij de toch wel aanzienlijke uitgeverij *Promethuis*. Eindelijk werden er vanuit de uitgeverij stappen gezet om het boek aan het daglicht te brengen, marketingtechnisch gezien had ik een handige naam: Henry is Shakespeareaans, betekent iets in de trant van *heerser* en de naam werd voor de mannelijke tegenspeler in tenenkrommende doktersromans doorgaans het vaakst gebruikt. Ook al waren er niet veel jonge schrijvers, het was geen garantie dat de almachtige uitgeverijen de drukpers voor je wilden laten lopen. Wegens de grote klappers die door een aantal hachelijke romans en uiteenzettingen werden gemaakt, konden ze met mij wel een blunder permitteren. Zo gezegd, zo gedaan: jaarlijkse betaling verbonden aan de oplagen, nóg geen uitnodiging voor de jaarlijkse barbecue; ik tekende ervoor. Het was indirect wel een droom die voor mij uitkwam, veeleisend was ik niet, dat kun je ook niet zijn in dit milieu. Het is me altijd onduidelijk geweest hoe de bedrijfsstructuur van een uitgeverij eruitzag en het kon daarom ook niet anders dan dat autoriteit het gezag bepaalde. Zo was ik gekoppeld aan een napoleontische redacteur van middelbare leeftijd,

genaamd Martin, met een Franse klemtoon op “tin”, legde hij me bij onze eerste kennismaking uit. Veel levenslust straalde hij niet uit, zijn donkere haren werden bevangen door grijze sliertjes en hij hield van lekker eten. Hij bleek een goede marketeer te zijn, met name voor zijn stokpaardjes. Bij de redacties van de praatprogramma's lag hij lekker, veel moeite hoefde hij niet te doen om een nieuw verhaal aan de tafels te laten schuiven. Hoog had hij me niet zitten, echte urgentie voelde hij niet rondom mijn manuscript en hij was niet te beroerd om zo nu en dan zijn cynisme over de inhoud van het verhaal, waar ik toch twee jaar aan had gewerkt, te spuwen. Daaraan merkte je dat hij ongehuwd was, de verslaving voor katten zag je terug in zijn versleten en behaarde truien.

Vorige week hadden we afgesproken in het pittoreske Vinteage, gelegen aan de Breestraat te Leiden. We hadden achter in het pand tegen de pui aan plaatsgenomen, waarvandaan we de tuin gevuld met seksloze bijeenkomsten als een babyshower en High Tea aandachtig konden aanschouwen. Martin had een geruit overhemd aangetrokken en zijn dunne haren strak naar achteren gekamd. Zijn wallen verraadden de lengte van zijn nachtrust, al moet ik zeggen dat ik er niet veel beter uitzag. Ik had het geluk dat ik nog jong was, verder was het te merken dat ik geen spiegel in mijn kamer had. Met tegenzin somde hij op wat er geregeld was, waar ik me op moest voorbereiden en waar de presentatie tot moest resulteren. Meer vreugde was te vinden aan mijn kant van de tafel, waar ik schaamteloos een stuk appelgebak, of appeltaart of wat de juiste benaming ook is, op zat te schransen. Zo nu en dan keek ik richting Martin, om